

W 2019 roku Nagrodę Miast Partnerskich Torunia i Getyngi im. Samuela Bogumiła Lindego otrzymają Christoph Hein i Szczepan Twardoch.

Informacja o tegorocznych laureatach została przekazana podczas konferencji prasowej w urzędzie Miasta Torunia w dniu 23 kwietnia 2019 roku.

*- Nagroda Miast Partnerskich Torunia i Getyngi im. Samuela Bogumiła Lindego przyznawana jest od 1996 roku. Orszak tych, którzy do tej pory zostali tą nagrodą wyróżnieni to najlepsze nazwiska w literaturze polskiej, niemieckiej i europejskiej. Jako pierwsi otrzymali ją Wisława Szymborska i Gunter Grass – **przypomniał na wstępie prezydent Michał Zaleski.***

W 2019 roku wyróżnieni zostali Christoph Hein – ze strony niemieckiej i Szczepan Twardoch – ze strony polskiej. Nagrody wręczane są naprzemiennie w obu partnerskich miastach – w roku 2019 odbędzie 9 czerwca 2019 roku w Ratuszu Staromiejskim w Toruniu w obecności władz miejskich Torunia i Getyngi. Laureaci otrzymają okolicznościowe dyplomy, medale oraz nagrodę finansową w wysokości 5000 euro, fundowaną przez oba miasta.

- *Christoph Hein w swej twórczości porusza problematykę osób wyobcowanych, wykluczonych ze społeczeństwa, nie stroni przy tym od wątków autobiograficznych. Opowiada o tym, jak historia wkracza w życie jednostki i co z tego wynika. Jest to naprawdę bardzo mądra i dojrzała proza, nietypowa jeśli chodzi o współczesne czasy, w których dominują trendy popkulturowe* – **opowiadała dr hab. Violetta Wróblewska, prof. UMK profesor nadzwyczajny**, która w 2019 roku weszła w skład kapituły przyznającej nagrodę.

Sylwetkę Szczepana Twardocha przybliżył dr hab. Radosław Sioma. – *Twardoch ma kilka swoich ulubionych tematów. Przede wszystkim zajmuje się problematyką męskiej tożsamości. Z drugiej strony – jako Ślązak – także tożsamości narodowej, spłotu śląsko-niemiecko-polskiego. Stałym tematem jest też specyficzne ujęcie historii - bardzo często łączy różne perspektywy czasowe, jakby chciał zajrzeć za podszewkę historii, albo w tym zderzeniu teraźniejszości i przeszłości znaleźć swój własny punkt spojrzenia na to, co minione* – **wyjaśnił dr hab. Radosław Sioma**

Literacka Nagroda Miast Partnerskich Torunia i Getyngi im. Samuela Bogumiła przyznawana jest pisarzom polskim i niemieckim, niezależnie od rodzaju ich twórczości, za wybitne dokonania artystyczne i zasługi dla szeroko pojętej humanistyki, w tym przede wszystkim dla dzieła pojednania państw, społeczeństw i narodów, w którym słowu pisanemu przypadła rola szczególna i ważna.

Nagrodę przyznaje kapituła obradująca podczas czteroletniej kadencji. W latach 2019-2022 w pracach kapituły wezmą udział: dr hab. Violetta Wróblewska, prof. UMK, dr Adam Marszałek, dr hab. Radosław Sioma, prof. dr hab. Leszek Żyliński.

Christoph Hein - niemiecki pisarz, tłumacz, eseista i dramaturg, urodził się w 1944 roku w Jasienicy w pruskiej prowincji Dolny Śląsk. Po zakończeniu wojny przesiedlony z rodziną do Saksonii. Jego ojciec był pastorem, przez co Hein nie został przyjęty do liceum i aż do wybudowania muru uczył się do liceum w Berlinie Zachodnim. W NRD miał się różnych prac, pracował m.in. jako montażysta, kelner, księgarz, dziennikarz, aktor oraz asystent reżysera w teatrze. Po studiach filozoficznych ponownie pracował w teatrze Volksbühne w Berlinie wschodnim jako dramaturg. Od 1979 roku jest wolnym pisarzem. Rozgłos przyniosła mu nowela *Der fremde Freund* (Obcy przyjaciel), opublikowana w 1982 roku w NRD, a rok później w Niemczech zachodnich pod tytułem *Drachenblut*. Już w 1987 roku publicznie żądał zniesienia cenzury w NRD. Od 1998 do 2000 roku był pierwszym prezydentem niemieckiego

Centrum PEN, a od maja 2014 roku jest jego honorowym prezydentem. Hein jest członkiem Niemieckiej Akademii Języka i Literatury oraz Saksońskiej Akademii Sztuki.

Najważniejsze utwory:

Dramaty: „Cromwell” (1980), „Die Ritter der Tafelrunde” (1989)

Proza: „Obcy przyjaciel” (1982, pl. 1985), „Śmierć Horna” (1985, pl. 1988), „Willenbrock” (2000), „Landnahme” (2004), „Glückskind mit Vater” (2016), „Trutz” (2017), „Verwirrnis” (2018)

W swoich utworach Hein zajmuje się przede wszystkim problematyką osób wyobcowanych, wykluczonych z różnych powodów ze społeczeństwa, nie stroniąc przy tym od wątków autobiograficznych. Tematyka ta jest mu bliska z racji losu powojennego uchodźcy, a później również „wroga” własnego państwa. Opowiada o tym, jak wielka historia wkracza w prywatne życie jednostki i co z tego wynika.

copyright by Heike Steinweg

Szczepan Twardoch - ur. 23 grudnia 1979 w Żernicy (powiat gliwicki). Pisarz i publicysta. Ślązak. Mieszka w Pilchowicach na Górnym Śląsku. Z wykształcenia jest socjologiem i filozofem (ukończył Międzywydziałowe Indywidualne Studia Humanistyczne na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach). Jest również znany jako ekspert w dziedzinie broni oraz znawca języka i kultury śląskiej. Pisał dla takich czasopism, jak „Życie”, „Opcje”, „Frona”, „Arcana”, był redaktorem działu literackiego dwumiesięcznika „Christianitas”, felietonistą „Polityki”, „Broni i Amunicji”.

Poetyka prozy Twardocha nie daje się jednoznacznie zaklasyfikować, wyrazista i rozpoznawalna, sugestywna, zarazem niejednorodna, sprawia, że jego powieści cechuje skomplikowana, nierzadko zaskakująca konstrukcja, łącząca elementy realizmu, fantastyki, historii. To z jednej strony jakiś nowy naturalizm, który wzorem dawniejszego, swoją estetykę funduje na tym, co ciemne, bliskie rozpacz, z drugiej strony pisarstwo na swój sposób wizyjne, z szeroką perspektywą historyczną, znakomitym językiem, mistrzowsko opowiadanymi historiami, swoistą metafizyką, kreującą świat obojętny na ludzkie cierpienie, przemoc i rozpacz. W swoich utworach Twardoch zajmuje się przede wszystkim problematyką męskiej tożsamości, ale też tożsamości narodowej, zwłaszcza śląskiej, sytuującej się pomiędzy niemiecką i polską, choć w ostatnich dwóch powieściach główny bohater jest Żydem. Od dłuższego czasu jednym ze stałych tematów Twardocha, łączącym się zresztą z

poprzednim, jest też uwikłanie jednostki w dzieje. Twardoch nie jest pisarzem historycznym sensu stricto, metodą narracji, odnoszącą przeszłość do teraźniejszości, jakby tworzył specyficzny punkt widzenia, dystansujący się do naiwnego spojrzenia na historię. Jednakże jego bohaterowie stają się częścią wielkich wydarzeń historycznych wbrew własnej woli, zmuszani do opowiedzenia się po którejś ze stron. Zarazem istotną cechą pisarstwa Twardocha jest swoisty antyheroizm w kreowaniu bohaterów oraz minorowa raczej tonacja utworów, w których człowiek jest jedynie bezwolną częścią natury i dziejów.

Ważniejsze książki:

Powieści: „Morfina” (2012), „Drach” (2014), „Król” (2016), „Królestwo” (2018)

Zbiory opowiadań: „Tak jest dobrze” (2011), „Ballada o pewnej panience” (2017)

Ważniejsze nagrody i wyróżnienia:

2011 – Wyróżnienie jury Nagrody Literackiej im. Józefa Mackiewicza za powieść „Wieczny Grunwald”

2012 – Nagroda Paszportu „Polityki” i Śląski Wawrzyn Literacki za powieść „Morfina”

2013 – Nagroda Czytelników Literackiej Nagrody Nike za powieść „Morfina”

2015 – Nagroda Kościelskich za powieść „Drach”

Fot. Małgorzata Litwin

- [Powrót](#)
- [Udostępnij na: X](#)
- [Udostępnij na: FB](#)
- [Drukuj](#)
- [PDF](#)